

folk

muziek met traditie

muziekmozaïek
Folk & Jazz

Driemaandelijks folkmagazine
Nr. 4 - december 2022 - januari-februari 2023
Kantoor van afgifte: Brussel X - P4A9123
Jaarabonnement - België: € 24 - Europa: € 35
Verkoopprijs per nummer (België): € 7,5

Anna Amigó

“Als je met overtuiging speelt
of zingt dan is elk muzikaal genre
de moeite waard”

Eä

Kommil Foo

Stoomboot

Lais

Gooikoorts

Anna Amigó

L'ànima cantant de Catalunya

(De zingende ziel van Catalunya)*

Per sobre de la bardissa, el sol discret llança els seus darrers raigs sobre la verda plana de l'abadia de Vlierbeek. L'Anna ha posat l'arpa sobre les groguenques fulles de til·ler que d'una manera confusa han anat caient aquest primer dia de tardor. Moments després, se sent el so clar de les cordes, des de les branques dels arbres cansats fins al punt més alt de l'imposant campanar del monestir benedictí. Llàstima que el Bart, el nostre fotògraf, només pot captar les imatges i el subtil so s'ha de deixar a la fantasia del lector.

Quan una mica més tard el capvespre ha fet desaparèixer la rogenca resplendor, escoltem a la terrassa de l'acollidora taverna 'In den Rozekrans' la captivadora història de l'arpista, cantant (i molt més) Anna Amigó (1982). El seu bressol és a l'Espluga de Francolí, un petit poble medieval a la província catalana de Tarragona, a prop de les precioses Muntanyes de Prades.

"A la nostra família, la música és molt important. Quan hi ha festa, sempre acabem cantant abans en un moment o altre. Oncles, tietes, cosins i cosines canten o toquen un o més instruments. A casa som tres, la meva germana gran va estudiar piano i quan va ser l'hora que jo escollís un instrument, la meva mare em va apuntar a violí, perquè pogués tocar amb la meva germana. No hi havia massa opció, així que va ser violí. Quan vaig fer els divuit, vaig decidir que no em volia tancar només per anar al conservatori, trobava que havia de passar-hi massa hores. Però estic molt contenta de tenir una bona base, sense aquests coneixements elementals, no seria on sóc avui. La meva germana sí que va acabar el

conservatori. Ella és l'única de la família que ha fet els estudis, però jo sóc l'única que pujo als escenaris"

L'Anna ens ho explica amb un somriure irònic i amb un neerlandès fluid, el que no és evident per algú que no parlava ni una paraula d'aquest idioma abans de la vintena.

"Sempre m'han fascinat els idiomes, i quan en tenia divuit volia veure món. Llavors vaig anar a Barcelona, per estudiar turisme. A tercer, gràcies al projecte d'intercanvi Erasmus, vaig poder-me'n anar a Bremen (Alemany). És en aquest moment que vaig venir per primera vegada a Bèlgica, per visitar amigues. Després d'un any a Bremen, me'n vaig anar a Perpinyà per treballar a la Generalitat de Catalunya. Després ja vaig anar cap a París per fer promoció de Catalunya com a destinació turística. La següent parada va ser Escòcia. Allí hi vaig ser un any i mig aproximadament. Sempre a la magnífica ciutat de Glasgow. Allí vaig seguir el meu primer taller d'arpa amb la gran Wendy Stewart (també present al Festival de Gooik 1997, comentari editor). Al

2009 vaig venir cap a Bèlgica i m'hi vaig quedar fins el 2022. Aquí vaig poder seguir classes d'arpa a

Primer vaig treballar tres anys a Brussel·les, per l'Agència Catalana de Turisme, i després em vaig decantar més cap a l'ensenyament. He sigut professora de castellà durant 8 anys a Lovaina i altres. La música anava guanyant terreny i en un moment donat, vaig poder treballar a mitja jornada. Tenia la sort de tenir un ingrés fix i la llibertat de combinar-ho amb concerts i assajos.

Ara fa dos anys, el meu pare va caure malalt. La meua parella i jo estàvem a l'Espluga quan el meu pare va perdre la lluita contra el càncer. El dia després, Europa quedava segellada a causa de la pandèmia de la covid. Així que ens vam quedar tancats durant uns quants mesos al meu poble a Catalunya. Per sort podia treballar a distància i seguir donant les classes en línia. També vaig poder seguir fent música i treballar en els projectes que tenia i tinc entre mans.

Després de morir el meu pare, vam saber pel testament que heretava un tros de terra amb olivers. El meu company i jo ens trobàvem davant d'una situació difícil per escollir. Durant el '21 vam anar baixant a Tarragona per cuidar i esporgar els olivers i per collir olives. Així vam aprendre a un tempo ràpid el què havíem de fer. Això va ser suficient per decidir que ens quedaríem a Catalunya. Així doncs, el meu company va canviar Flandes per Catalunya. De comerciant de productes ecològics a Bèlgica, a productor ecològic a Catalunya. Jo vaig esdevenir músic al 100%."

l'acadèmia, una cosa que al meu poble no és possible. A Catalunya l'arpa és un instrument que es veu poc.

La raó d'aquesta entrevista és un concert que l'Anna va venir a fer a Watermaal-Bosvoorde, on va presentar el seu projecte en solitari. El títol, "El cançoner R-evolucionat", és un joc de paraules que no és fàcil de traduir. L'Anna el resumeix com "el cançoner r-evolucionat" on mira amb altres ulls el rol de la dona en la música tradicional.

A la pregunta de si és un "manifest feminista", l'Anna dona una resposta contundent:

"Jo sóc una dona i moltes vegades em trobo confrontada amb problemes a la societat on la dona es tracta de manera humiliant. Per una altra banda, treballo molt amb la música tradicional i veig que en les històries catalanes (i per extensió, qualsevol música tradicional) moltes vegades apareix en situacions desagradables: una dona menyspreada, maltractada o que pateix abús. Vaig concloure que els problemes d'avui dia no són tan nous i que tampoc hi ha hagut poca millora. Les cançons que presento estant molt ben exposades en llibres, però penso que no han de quedar-se només allí. Vull donar una nova vida a aquestes històries ja sigui a l'escenari o entre la gent.

Hi ha cançons amb un contingut bastant fort on dones i nenes sofreixen contínuament, però això no vol dir que tota la música catalana sigui així. També tenim cançons alegres i festives, cançons antigues i místiques on no hi apareix violència o almenys no com a missatge principal".

Cantes les cançons com es cantaven abans?

"Ara fa cent anys va fer una recopilació de la música tradicional catalana. Es va recórrer el país en missions i sempre en grups de 2: amb un músic i un filòleg. Un apuntava la melodia i l'altre el text. Així és com va néixer el que avui coneixem com el Cançoner Popular de Catalunya, un estil de recopilatori com també existeixen a Hongria, Irlanda, i també a Flandes, per no dir a tota Europa.

Aquesta obra ha sigut molt important per salvar melodies, encara que s'hagi fet de manera sobria, amb una melodia principal i la lletra. Vaja, sense arranjaments. Així que avui dia, ens prenem la llibertat de crear harmonies a la nostra manera. Alguns fan servir instruments diferents i canvien el ritme, altres utilitzen l'electrònica. El que majoritàriament faig jo, és jugar amb la tercera menor. Hi ha moltes cançons que, tot i tenir un missatge cruent, es canten en tonalitat major. Jo la canvio a menor per accentuar el dramatisme. Si és trist, per mi ha de sonar trist.

És clar que també hi havia cançons rítmiques per cantar mentre es treballava la terra. Aquestes ajudaven a mantenir un ritme de treball, independentment que la cançó fos trista. Avui dia, la cosa ha canviat. Quan canto una d'aquestes històries dalt d'un escenari no em cal tenir en compte el context del passat, sinó que la meua interpretació pot anar lligada al 100% amb la història. El contingut de les peces tampoc és exclusiu català, ja que la música viatja! Per exemple, a Occitània o Sicília hi trobes melodies diferents que expliquen la mateixa història que canto".

El català és una llengua rica en sons, i encara que no en sàpigues, el joc de sonoritats clares i variades són un delit. Però el significat és tan important que l'Anna, durant els seus concerts, sempre explica el contingut o el missatge clau. D'aquesta manera el públic sap de què va la història. Recentment va tocar a Lovaina. Entre el públic hi havia gent de tot arreu i països diferents. A l'acabar el concert, moltes de les preguntes apuntaven a com és que no havien sentit mai encara aquella bellesa de música catalana.

"Crec que molts artistes catalans pateixen un petit complex. Si fas folk, et comparen amb artistes pop com si no fossis res. Si a més li sumes que cantes en català, segur que et quedes a una banda. Hi ha qui pensa que amb un repertori en català mai podràs tocar fora de la zona catalanoparlant. Però et puc assegurar per experiència que existeix un públic per a la nostra música. Clar que toco molt a Catalunya, però també ho faig a Bèlgica, Escòcia, França, etc. Si cantes i toques convençuda del què fas, qualsevol estil de música val la pena".

A més del seu espectacle d'arpa i veu en solitari, l'Anna també toca moltes altres tecles! Regularment rep encàrrecs de composició. No fa massa ha col·laborat amb un documental històric sobre les coves del seu poble. Allí ha sigut l'encarregada de crear música que vagi en conjunt amb les fascinants imatges de gravats prehistòrics a les antigues parets de la cova.

Junt amb la Catalina Chamorro (guitarra i veu) l'Anna (arpa, violí i veu) ha creat un espectacle educatiu anomenat "Elencanto". En ell ajuden a estudiants de castellà (com a llengua estrangera) a aprendre la llengua d'una manera natural i a través de la música. A Lovaina, amb el cantautor anglès Christopher J. Brennan ha enregistrat un disc que veurà la llum durant aquest any. També ha col·laborat amb Martí Hosta, percussió ibèrica, donant un toc especial al seu espectacle d'arpa i veu.

També ha treballat amb els nostres estimats Andries Boone i Lennaert Maes. Amb ells va col·laborar en un CD de cançons d'arreu del món, però cantades en neerlandès. En el seu cas, va ser una versió de la cançó francesa "À la Claire Fontaine", que va cantar junt amb la seva companya Eva Genniaux.

A més a més, és amb l'Eva que formen el duo "Formiga & Cigale". El grup ja es va poder sentir al Merode Festival 2017. Amb aquesta formació també ha enregistrat un CD i actualment estan treballant en un proper disc.

"Enregistrem a França, a casa de l'Eva. Allí podem treballar de manera còmoda i sense la pressió del temps que s'esmuny a l'estudi. Avui dia existeix molt bon material amb el què es pot gravar música molt decent i a casa. De fet estic parlant de gravar un CD, però això de fet no és el què fem. Els CDs ja han passat a un segon pla; per això m'agrada més dir que fem un "àlbum".

Amb Formiga & Cigale sentim i veiem una Anna Amigó ben diferent. Aquella cantant reflexiva i emotiva que amb una arpa celta fa baixar a la terra a tots els àngels del firmament català, es transforma en una diva múrria i revulsiva. Amb acrobàcies musicals de bogeria i variacions vocals i musicals inesperades sobre temes clàssics, totes dues diverteixen els espectadors bocabadats i...segur que elles s'ho passen millor encara!

I quan les dues dames es deixen encerclar per l'airoso banda Cobla La Principal de Tarragona, la diversió augmenta encara més. Tots aquells que visiten Barcelona es deixen temptar per la Plaça Catalunya, per deixar-se endur i volar a ritme de sardana, on al centre de la plaça de la capital catalana, una corda dansant de més de 100 metres es gronxa, propulsada (generalment) per una cobla d'11 músics, una orquestra on generalment tibles i tenores, junt amb el metall, s'encarreguen de crear un huracà de sonoritats. L'Anna Amigó va arranjar el repertori de Formiga & Cigale per a la cobla que, a més de l'Eva, hi participen cosins, cosines, tiets i familiars, entre altres.

Per acabar aquest retrat, no podem deixar d'esmentar els vídeos excepcionals i preciosos que la nostra música catalana publica a internet. Ho sé, avui dia pots trobar de tot i esplèndid a Youtube, però el que hem "googlejat" de l'Anna Amigó és d'una bellesa excepcional.

"Vaig demanar per gravar un vídeo al museu local. No va ser cap problema i fins i tot em van proposar el càmera per treballar. Tot i que som del mateix poble, jo no el coneixia personalment. Però vam congeniar molt ràpid. El Pep Morató va captar en un no res com havia de gravar una arpista. Sap quan ha de filmar les mans i des

de quin angle. I quan hem d'escollir el decorat del vídeo, sabem molt bé cap a on volem anar".

M'agradaria convidar als nostres i estimats lectors de FOLK a fer una pausa d'aquí una estona, deixar-ho tot i anar a veure l'exquisit clip "Blancaflor i Filomena" on sentireu l'Anna cantar aquesta emotiva balada, en un paisatge que et deixa sense alè.

No em sorprendria que (com jo) desitgéssiu estar en aquest lloc paradisiac al poble de Siurana, amb l'esquena reposant a les parets de l'església romànica, per des d'allí, a 700m d'altura, poder escoltar "l'ànima cantant de Catalunya" ("de zingende ziel van Catalunya"*).

*la frase "de zingende ziel van Catalunya" amb la què l'autor descriu a la música, és de difícil traducció pel que fa al seu contingut. Tot i que podria ser "l'esperit musical", l'autor fa incís en què no només és música, sinó una ànima que canta. Per això s'ha optat per deixar la frase de traducció literal "l'ànima cantant de Catalunya".

Anna Amigó

De zingende ziel van Catalunya

Boven de haagrand strooit de zon twijfelend haar laatste stralen over het grote grasplein van de Vlierbeekse abdij. Anna heeft haar harp neergezet in de vergeelde lindebladeren die op deze eerste herfst dag naar beneden zijn gedwarreld. Even later klatert het heldere snarenspeel tussen de takken van vermoeide bomen tot hoog tegen de massieve toren van het benedictijnenklooster. Jammer dat Bart, onze fotograaf, enkel de beelden kan registreren en het geluid van de subtiele klanken moet overlaten aan de fantasie van de lezer.

foto: © Bart Denolf

Wanneer even later de schemer de rode avondgloed helemaal heeft verdreven, luisteren we op het terras van de gezellige herberg 'In den Rozenkrans' naar het boeiende verhaal van harpiste, zangeres (en nog veel meer) Anna Amigó (1982). Haar wieg stond in L'Espluga de Francolí, een klein middeleeuws dorp in de Catalaanse provincie Tarragona, in de buurt van het prachtige Pradesgebergte.

"In onze familie is muziek echt wel heel belangrijk. Wanneer er een feestje wordt georganiseerd, dan zijn we meestal allemaal aan het zingen vóór de tafel is afgeruimd. Alle nonkels en tantes, neven en nichten zingen graag of spelen een of ander instrument. Wij zijn thuis met drie, mijn oudere zus studeerde piano en toen ik in de academie ook een instrument moest kiezen, vond mijn moeder dat ik best koos voor viool, zodat ik met mijn zus kon samen spelen. Heel veel keuze was er in onze kleine muziekschool niet en dus werd het viool. Ik had op mijn achttiende echter geen zin om me op te sluiten in het conservatorium, ik vond dat ik te veel tijd aan theorie zou moeten besteden. Ik

ben wel blij dat ik de basisopleiding heb gevolgd, zonder die elementaire kennis zou ik niet staan waar ik vandaag sta. Mijn zus heeft wel conservatorium gedaan. Zij is de enige in de familie die echt het hele parcours van een muziekopleiding heeft gevolgd, maar ik ben de enige die op een podium staat."

"De inhoud van de liederen is uiteraard niet exclusief Catalaans, muziek reist!"

Anna

Anna vertelt het met een ironisch lachje en in een vlekkeloos Nederlands, zowaar niet vanzelfsprekend voor iemand die vóór haar twintigste geen woord Nederlands heeft gesproken.

"Ik ben altijd geboeid geweest door vreemde talen, maar ik wou ook iets van de wereld zien en toen ik achttien was trok ik naar Barcelona om er 'toerisme' te gaan studeren. In mijn derde jaar kon ik dankzij een Erasmusproject gaan studeren in Bremen. In die periode ben ik voor het eerst naar België gekomen om vrienden te bezoeken. Na een jaar Bremen ben ik naar Perpignan getrokken om voor de Catalaanse regering te werken. Nadien heb ik ook in Parijs gewerkt om toeristische promotie te maken voor Catalonië. De volgende halte was Schotland. Ik heb anderhalf jaar in de geweldige stad Glasgow mogen wonen. Daar heb ik een stage Keltische harp gevolgd bij de fantastische Wendy Stewart (ooit nog succesvol te gast in Gooik op Feestival 1997 n.v.d.r.). In 2009 ben ik naar België gekomen en hier ben ik gebleven tot maart 2022. Hier kon ik harplessen volgen aan de academie, iets dat in mijn geboortestreek niet mogelijk was. In Catalonië is de harp een beetje een vreemd instrument. Ik heb hier eerst drie jaar in Brussel

gewerkt op de toeristische dienst, nadien zette ik de stap naar het onderwijs. Ik heb acht jaar Spaanse les gegeven in Leuven. De muziek nam gaandeweg steeds meer tijd in beslag en op een bepaald ogenblik kon ik halftijds aan de slag. Ik wou me toch verzekeren van een vast inkomen en toch de vrijheid behouden om te kunnen optreden en repeteren. Twee jaar geleden werd mijn vader ernstig ziek. Mijn partner en ik waren bij hem in L'Espluga de Francolí toen vader de strijd tegen kanker verloor. De dag nadien ging Europa op slot door de covid-pandemie. We zaten dus voor vele maanden 'opgesloten' in ons Catalaans dorp. Ik kon gelukkig mijn lesopdracht digitaal blijven onderhouden. Ik heb daar ook in alle rust aan mijn muzikale projecten kunnen werken. Na het overlijden van mijn vader bleek uit het testament dat ik een groot stuk land, een olijfbomgaard erfde. Mijn vriend en ik stonden toen voor een verscheurende keuze. In '21 zijn we in de streek van Tarragona olijven gaan plukken en bomen gaan snoeien. Zo

leerden wij heel snel het vak, voldoende om ons te doen beslissen dat we in Catalonië zouden blijven. Mijn partner ruilde Vlaanderen dus in voor Catalonië. Van bio-verkoper in België veranderde hij naar bio-producent in Catalonië. Ik werd voltijds muzikant."

De aanleiding voor dit interview was een concert dat Anna kwam geven in Watermaal-Bosvoorde waar ze haar nieuw soloprogramma kwam brengen. De titel van deze voorstelling 'El cançoner R-evolucionat', is een woordspeling en bijgevolg niet gemakkelijk te vertalen. Anna vat het samen als 'het r-evolutionaire liedboek' waarin zij met een heel andere blik kijkt naar de rol van de vrouw in de traditionele muziek. Op de vraag of dit iets heeft van een 'feministisch manifest', geeft Anna een matigend antwoord:

"Ik ben vrouw en ik word regelmatig geconfronteerd met problemen in de maatschappij waarin de vrouw onheus wordt behandeld. Anderzijds

ben ik ook iemand die bezig is met traditionele muziek en merk ik dat in de Catalaanse volksmuziek (en bij uitbreiding in alle traditionele muziek) die vrouw vaak op een ondergeschikte manier aan bod komt: een vrouw die door een man gekleineerd, mishandeld of misbruikt wordt. Ik besluit daaruit dat de problemen die we vandaag zien niet nieuw zijn, dat er nog altijd niet zoveel is verbeterd. De liedjes die hierover gaan, staan allemaal mooi opgetekend in boeken, maar ik vind dat het daar niet mag bij blijven. Ik wil die verhalen opnieuw brengen op een podium of gewoon tussen de mensen. Je hebt veel liederen met een harde inhoud waarin meisjes en vrouwen het zwaar te verduren hebben, maar dat wil niet zeggen dat alle Catalaanse gezangen hierover gaan. Er zijn ook vrolijke en feestelijke liedjes, maar ook oude mystieke cançons waar dat geweld niet aanwezig is of zeker niet centraal staat."

Zing jij die liederen zoals die eeuwen geleden werden gezongen? ▶

► “Zo'n honderd jaar geleden is men echt begonnen met het bestuderen van de Catalaanse traditionele muziek. Men trok echt op missie naar het platteland met een musicoloog en een letterkundige. De ene noteerde de melodie, de andere de tekst. Zo werd een groot Catalaans Liedboek samengesteld zoals we dat ook hebben gezien in Hongarije, in Ierland, maar ook in Vlaanderen en zeg maar in heel Europa. Dat veldwerk is heel belangrijk geweest om de melodieën te redden, maar het is allemaal natuurlijk zeer sober genoteerd, enkel een melodielijne en de tekst. Geen arrangementen dus. Wij nemen ons nu de vrijheid om die harmonieën op onze manier in te vullen. Sommige mensen gebruiken heel andere instrumenten en gaan het ritme veranderen, nog anderen gebruiken elektronica. Ik ga heel vaak de melodieën omzetten van grote terts naar kleine terts. De liedjes die vaak een droevige inhoud hadden, werden toch in majeure gespeeld. Ik ga die omzetten naar mineur, zodat de dramatische kracht wordt beklemtoond. Als het verhaal droevig is, moet voor mij de muziek ook zo klinken. Natuurlijk waren er liederen die heel ritmisch waren omdat de mensen ze zongen terwijl zij arbeid verrichtten op het werk en door het ritme van het lied de mensen hielpen om de cadans van hun bewerkingen aan te houden, zelfs al was hun verhaal heel triest. Vandaag is dat anders. Wanneer ik datzelfde lied op een

podium breng, dan moet ik geen rekening houden met de omstandigheden waarin men het vroeger bracht, maar kan ik mijn interpretatie laten hangen van het verhaal. De inhoud van de liederen is uiteraard niet exclusief Catalaans, muziek reist! Je zal in Occitanië of op Sicilië andere melodieën vinden die hetzelfde verhaal vertellen.”

“Als het verhaal droevig is, moet voor mij de muziek ook zo klinken”

Anna

Het Catalaans is een zeer klankrijke taal, zelfs al begrijp je er geen woord van, het spel van heldere, wisselende klanken is al een genoegen op zich. Maar de betekenis is zo belangrijk dat Anna tijdens haar concerten altijd een korte inhoud of de kerngedachte geeft zodat het publiek toch weet waarover het gaat. Onlangs stond ze in Leuven op het podium. In het publiek zaten mensen die van overal in de wereld kwamen. Na afloop kreeg ze de vraag hoe het kwam dat ze die prachtige Catalaanse muziek

nog nooit eerder hadden gehoord.

“Ik denk dat veel Catalaanse artiesten een beetje met een complex zitten. Als je folkmuzikant bent, ben je in vergelijking met een popmuzikant onbeduidend. Als je bovendien nog in het Catalaans zingt, ben je zeker een paria. De mening van veel landgenoten is dat je met je Catalaanse repertoire nooit buiten het eigen taalgebied zal kunnen spelen. Ik mag de jongste jaren ervaren, dat er wel degelijk een publiek is voor onze muziek. Uiteraard ben ik het vaakst aan de slag in Catalonië, maar ik mag ook regelmatig in België, Schotland, Frankrijk enz. mijn programma brengen. Als je met overtuiging speelt of zingt, is elk muzikaal genre de moeite waard.”

Anna heeft naast haar soloprogramma met harp en stem nog andere ijzers in het vuur liggen! Zij krijgt regelmatig compositieopdrachten. Zo werkte ze onlangs mee aan een historische documentaire over prehistorische grotten in de buurt van haar dorp. Zij zorgde voor de passende muziek bij de fascinerende beelden van de primitieve gravures en tekeningen op de eeuwenoude rotswanden. Met Catalina Chamorro (gitaar en zang) werkte Anna (harp, viool en zang) een educatieve voorstelling uit. In het programma 'Elencanto' helpen zij studenten via de muziek op een natuurlijke manier Spaans te leren. Samen met de (Leuvense) Engelsman Christopher J. Brennan heeft ze onlangs een cd opgenomen die allicht in het najaar uitkomt. Een heel origineel concept is het programma waarin Anna (op harp) samenwerkt met Marti Hosta, een specialist in Iberische percussie. Die combinatie geeft aan haar harp-solo-uitvoeringen een heel bijzondere dimensie. Ook met ons aller Andries Boone en Lennaert Maes heeft ze samengewerkt voor een leuke opname van liedjes uit de hele wereld, maar dan wel gezongen in het Nederlands. Zo bracht Anna, samen met haar Franse vriendin Eva Genniaux een Nederlandse versie van 'À la claire fontaine'. Met Eva werkt Anna overigens zeer intens samen in het programma 'Formiga & Cigale'. Het duo was al te bewonderen op het Merode Festival in 2017. Met deze formatie heeft ze ook al een cd opgenomen en er wordt naartoe gewerkt aan een opvolger.

“Wij maken de opnamen in Frankrijk, bij Eva thuis. Daar kunnen we comfortabel werken zonder de druk van een voort-

tikkende studioklok. Er is vandaag zo'n goede apparatuur ter beschikking dat je onze muziek echt degelijk kunt opnemen 'op locatie'. Ik spreek uit gewoonte nog altijd over 'een cd opnemen', maar dat is het eigenlijk niet, de cd's zijn passé, ik spreek dus liever over 'een album opnemen'.

Met Formiga & Cigale krijgen we een heel andere Anna Amigó te zien en te horen! De bedachtzame, ontroerende zangeres die met haar Keltische harp alle engelen uit de Catalaanse hemel laat neerdalen, transformeert zich in dit ensemble tot een schalkse en wervelende podiumdiva. Met knettergekke muzikale acrobatieën, onverwachte vocale en instrumentale variaties op klassieke en vocale thema's amuseren zij de verbaasde toeschouwers en ... zichzelf misschien nog het meest.

Het wordt zo mogelijk nog plezieriger wanneer beide dames zich laten omringen door de vrolijke bende van Cobla la Principal de Tarragona. Iedereen die Barcelona bezoekt, laat zich op de Plaça de Catalunya verleiden om zich mee te laten drijven op het ritme van de sardana, waarin een honderd meter lange sliert dansend over het centrale plein van de Catalaanse hoofdstad slingert, voortgestuwd door een (meestal) elfkoppige 'cobla', een orkest waarin naast koperblazers vooral de tible's en de tenora's zorgen voor een unieke klankenorkaan. Anna Amigó arrangeerde het repertoire van Formiga & Cigale voor haar ensemble dat (naast haar en Eva) ook bestaat uit een aantal neven, nichten, nonkels en andere verwanten. Om deze kennismaking te besluiten, moeten we het zeker nog hebben over de uitzonderlijk mooie filmfragmenten die onze Catalaanse muzikante op het internet heeft gepost. Ik weet het, je kan vandaag op YouTube heel wat fraaie filmpjes ontdekken, maar wat we van Anna Amigó hebben 'gegoogeld' is toch wel van een heel uitzonderlijke

foto's: © Bert Denolf

schoonheid. “Ik had in het plaatselijke museum gevraagd of ik daar een opname mocht maken. Dat was blijkbaar geen

“In onze familie is muziek heel belangrijk”

Anna

probleem en ze stelden me zelfs voor om samen te werken met een van hun jonge collega's. Hoewel wij uit hetzelfde dorp komen, kende ik hem niet. Maar het klikte buitengewoon goed. Pep Morató

begreep meteen hoe hij een harp speler moet registreren. Hij weet wanneer hij de handen moet filmen en vanuit welke hoek. Al van bij het maken van het scenario voelen we beiden waar we naartoe willen.”

Ik zou onze dierbare Folk-lezer willen uitnodigen om straks even alles opzij te schuiven en te kijken naar het wondermooie 'Blancaflor i Filomena' waar je Anna in een adembenemend mooi decor deze ontroerende ballade hoort zingen. Het zou me niet verbazen, mocht je dan (net als ik) wensen dat je op die paradijselijke plek in het dorpje Siurana kon gaan staan, je rug geleund tegen de muur van het romaanse kerkje om daar, zeventienhonderd meter hoog, te mogen luisteren naar de zingende ziel van Catalunya. 📍

Walter Evenepoel

foto: © Bert Denolf

Een digitale kennismaking

www.annaamigo.com

[Anna Amigó Music](#)

[Blancaflor i Filomena](#)
Anna Amigó

[La Dama d'Aragó](#)
Anna Amigó

[Formiga & Cigale](#)